

КНИГА ЗА ПРОШКАТА
И ИЗКУПЛЕНИЕТО,
НАПОМНЯША
НИ ДА ЦЕНИМ КРАСО-
ТАТА, КОЯТО ВСЕ ОЩЕ
СЪЩЕСТВУВА В ТОЗИ
КРЕХЪК СВЯТ.

ПОС-
ЛЕДНИЯ
ПЧЕЛАР

enthusiast

ДЖУЛИ КАРИК ДОЛТЪН

ПОС-
ЛЕДНИЯ
ПЧЕЛАР

ДЖУЛИ КАРИК ДОЛЪН

enthusiast
София, 2024

Тази книга е художествена измислица. Всички герои, организации и събития, описани в романа, са продукт на въображението на автора или са пригодени за целите на повествованието.

Julie Carrick Dalton
The Last Beekeeper

Copyright © 2023 by Julie Carrick Dalton
All rights reserved.
Published in the Bulgarian language by arrangement with Anthea
Literary Agency.

Джули Карик Долтън
Последния пчелар

© Валентина Истаткова, превод, 2024
© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пблн-
шнз“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-619-7

На родителите ми, Барбара и Рос Карик.

Имах привилегията да гледам как майка ми и баща ми се справят превъзходно в многобройни начинания, включително кукловодство, ориенталски танци, шофиране на линейка, продажба на недвижими имоти, почистване на къщи, писане на родословни книги, земеделие и онова супер тайно нещо, за което не можем да говорим. Вие сте най-добрите разказвачи на истории в света и дори по-добри пазители на тайни. Благодаря ви, че изпълнихте живота ми с креативност, предприемаческа енергия, книги, приключения, чаени партита, мистерия, любов и доживотен запас от идеи за истории. Обичам ви.

ПРОЛОГ

САША, НА 7 ГОДИНИ
1 АВГУСТ

Пчеличките ми ще оцелеят, обеща си Саша, докато клечеше в пръстта, гледайки ги как умират. Една пчела работничка издърпа мъртвото си сестриче до отвора на кошера и изхвърли тялото ѝ върху купчинка от груги безжизнени сестри в пръстта отдолу.

– Защо умират? – прошепна Саша към баща си, застанал толкова близо до нея, че мустаците му докосваха бузата ѝ.

Той разтри лицето си със схванатите си болни от артрит ръце и пропъзля по-близо до кошера:

– Ела тук.

Той сложи ръка върху чамовата кутия. Саша направи същото.

– Какво усещаш? – попита я.

– Дървесина? – Гладката повърхност поддаде леко под пръстите ѝ, когато тя натисна по-силно с връхчетата им.

– Какво груго?

Топлината, която кипеше в кошера, надвиваше като усещане сянката, хвърляна от дъбовите клони.

– Горещо е. И жужи.

– Пчелите жужат на височината на тона сол, като на пианото на мама – каза баща ѝ. Миризмата на лула от ризата му се сливаше с лавангулата из бриза.

– Как знаят за нотата?

Тя притисна ухото си отстрани на кошера, а вибрациите загъделичкаха вътрешността му.

– Просто знаят. Комуникират си със сигнали, които само пчелите разбират.

С все още зачервена буза до кошера, Саша погледна баща си и премигна три пъти – бавно, преднамерено, като всеки път свиваше очи.

– Какво правиш? – попита той.

– Изпращам ти сигнал, който само ти можеш да разбереш.

Тя отново се втренчи в него и премигна три пъти.

Той сбърчи чело, сякаш се съсредоточаваше:

– И аз те обичам.

Баща ѝ сложи едната си ръка върху кошера, а другата върху рамото на Саша. Мазолестата му ръка се протриваше в изгорената ѝ от слънцето кожа. Жуженето я дезориентира дотолкова, че тя се почувства сякаш се рее над земята. Звукът се усили, изпълни черепа ѝ, предавайки тайни сигнали по врата и ръцете ѝ, стопляйки върховете на пръстите ѝ.

– Тази нота вече е част от теб – думите увиснаха в лепкавия въздух. – Огромна отговорност е да си настроен на височината на тона на пчела.

За момент Саша видя как въздухът – частици, звукови вълни, дъх – се движи като течност около нея. Отвори устни, за да вкуси цвърченето на лавандула и восък.

Силно чуруликане я стресна и тя отдръпна ухото си от кошера.

– Лорънс на телефона – баща ѝ вдигна устройството и тръгна към фермата, оставяйки Саша сама с пчелите и вибрациите, предопределени да трептят под кожата ѝ дълго след замълчаването на кошерите.

ПЪРВА ГЛАВА

22-РИЯТ РОЖДЕН ДЕН НА САША
6 ЮНИ

Саша слезе от вмирисания автобус с надеждата, че Вкусът на слама във въздуха ще я насочи обратно към селската къща. Всяка вечер, откакто баща ѝ бе влязъл в затвора, тя си беше представяла как се качва по провисналото стълбище на верандата и как се връща по познатата пътека в коридора, преброявайки с върховете на пръстите си всяка вдлъбнатина в протрития декоративен перваз и всяка изпъкналост във вентилационните отвори от ковано желязо.

От единайсет години не беше стъпвала толкова близо до дома си, но никога не се беше чувствала и по-далеч.

Хидравличната врата на автобуса изскърца, когато се затвори с трясък. Саша скочи настрани и автобусът, килващ се на две страни, я изостави.

След шест крачки по разбития тротоар спомените накараха краката ѝ, коленете ѝ и туптящото пространство в гърдите ѝ да изтръпнат. Когато за първи път влезе в дом под държавна грижа, тя имаше навика да се върти до замайване, за да види дали може да усети коя посока води обратно към фермата. Колкото и дълго да се въртеше и дори и да се спънеше или да паднеше, тя винаги разпознаваше пътя към дома, преди отново да отвори очите си.

Отстрани на пустия път, полетата, на които някога се люлееха ечемик и ръж, сега изобилстваха от неукротима жега, която разпалваше задрямалата дивота у Саша. Тя изтръгна един сноп висока трева, по чиито корени пръстта бе полепнала на зрънца. Земният аромат, точната смесица живот и разложение, белязала нейното детство, я посрещна като стар приятел и предизвика у нея копнеж да вие заедно с вятъра, разпиляващ косите ѝ.

Понякога от вибрациите във върховете на пръстите на Саша, призраци на пчелите, за които някога се грижеха с баща ѝ, я обземаше агресия, атакувайки я отвътре. Изгуби твърде много след смъртта на пчелите. Твърде много бе изтръгнато от нейното друпаво по-младо Аз. Все пак имаше дни, в които нежното тананикане обгръщаше Саша в любящи, напоени с мед спомени за брадата на баща ѝ и свят, който все още не беше съвсем обезсмислен.

Тя вече не въртеше глава наоколо, за да прогони измамните трептения в периферното си зрение. Едва доловимото бръмчене на малки несъществуващи крилца, кръжащи близо до ухото ѝ, вече рядко я изкушаваше да затвори очи и да се наядва.

Нейните пчели, както и почти всички опрашители, бяха изчезнали преди повече от десетилетие.

Докато Саша се тътреше нагоре по последния хълм към майчиния дом, познатото жужене стопли върховете на пръстите ѝ. Тя разтърси ръцете си, принуждавайки кръвта да влезе в пръстите ѝ, и плесна, за да разсее призрачното бръмчене.

Не трябваше да чака толкова дълго, за да се завърне у дома. Беше станала прекалено голяма за държавната система за грижи за непълнолетни преди четири години. Тогава тя си бе обещала, че ще се върне, за да намери

изследванията, които баща ѝ беше заровил. Скоро, повтаряше си тя наум всяка вечер, преди да заспи. *Скоро.*

Но не можеше да вземе отпуск от работата си в магазина за велосипеди. Автобусният билет струваше твърде много. Разходката от автобусната спирка беше твърде дълга. Все удобни причини, които превръщаха стоенето галеч и избягването на дома в лесен навик, на който тя вече не можеше да се отдава. Първото изслушване за условното освобождаване на баща ѝ беше насрочено за след по-малко от месец и преди да бъде освободен, тя възнамеряваше да изрови документите, които той беше скрил. Ако ги оставеше на него да ги открие пръв, Саша може би никога нямаше да разбере какво му е помогнала да скрие преди толкова години. Може би никога нямаше и да разбере истината за това защо той бе избрал затвора пред нея.

Медиите вече гъмжаха от новини от заседанието в съда. **ЩЕ БЪДЕ ЛИ ОСВОБОДЕН ПРЕДСРОЧНО ПОСЛЕДНИЯ ПЧЕЛАР? ДЪЩЕРЯТА НА ПОСЛЕДНИЯ ПЧЕЛАР ЩЕ СВИДЕТЕЛСТВА ЛИ В НЕГОВА ПОЛЗА?**

Писмото от адвоката на баща ѝ с искане за присъствието ѝ на изслушването за условно освобождаване лежеше смачкано в джоба на раницата ѝ. Да напише безпристрастна бележка от името на баща си, вместо да се появи лично, беше изход като за страхливец, но не беше ли научила тази маневра именно от баща си, който избра да се крие зад тайните си, вместо да се грижи за детето си полусираче?

През първата нощ, прекарана в гържавния дом, Саша си беше дала три обещания и всяка вечер след това подновяваше обета, преди да заспи. *Намери изследването. Разбери истината. Изгради ново семейство.*

Но сега, когато правеше първите стъпки към изпълняването им, тя се тревожеше, че няма да намери нищо

във фермата и няма да има какво да си обещае, освен изграждането на ново семейство, което изглеждаше по-малко вероятно и от изкопаването на иззубените митични документи.

Може би щеше да е по-добре да не се и опитва.

Прах от пътя полепна по лепкавата слюнка, събираща се в ъглите на устните ѝ. Саша намести раницата на болящите я рамене и отпи глътка вода от една почти празна бутилка.

Тя беше спряла да посещава баща си в затвора преди години. Не защото не го обичаше, а защото не можеше да понесе тормоза от страна на другите деца. Но сега, с възможността за скорошното му освобождаване, Саша трябваше да знае какво е помогнала на баща си да погребее на полето преди всички тези години. Трябваше да разбере защо той избра да защити тези документи вместо нея. И повече от всичко трябваше най-накрая да разбере дали тя бе виновна за случилото се.

Тежестта на всичко, което притежаваше, се блъскаше в тялото ѝ, докато приближаваше алеята и се опитваше да запази инерция, разлюлявайки калъфа с цигулката си.

ВЛИЗАНЕТО Е АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНО.

Ръчно рисувани червени букви върху лист шперплат, облегнат на голям камък, маркирац алеята.

Шибани заселници.

Технически фермата по подразбиране беше станала гържавна собственост, когато баща ѝ влезе в затвора. Тя не можеше да претендира за нея правно, но тази земя принадлежеше на нея и тя принадлежеше на земята. Местните служители нямаше да забележат, ако лагеруваше тук за няколко нощи. Обаче окупаторите, заселили се там, щяха да спорят.

Саша ритна знака. Ударът върху гумения връх на ботуша ѝ отекна в коляното ѝ. Това беше *нейният* дом. Тя

ритна отново, спуквайки крехкото гърво на знака, но не го счупи.

Саша не искаше да се бие, но отказваше и да се върне.

Какво право имаха окупаторите да я изгонят?

Тя ускори крачка и подмина изтъркания от времето хамбар, който някога е бил работилницата на майка ѝ. Очите ѝ пареха, когато се изправи пред къщата, за която мечтаеше от години, но дехидратираното ѝ тяло не успя да произведе сълзи. Градината, или заплетената бъркотия, която беше сега, се разливаше върху алеята. Щорите висяха под странни ъгли. Сухо ридание заседна в гърлото ѝ, когато видя сребристите листа на непокорната лавандула на майка си, властваща над плевелите.

Люлката от гума, която с баща ѝ биеха като пинята, за да изливат разочарованията си, беше изкривена от вятъра, а ръждясалата верига скърцаше с познатия стон, който накара коленете на Саша да се разтреперят.

Тя отпи последната глътка вода, сложи раницата си на земята и не обърна внимание на жуженето, което се надигаше в ушите ѝ. *Въобразявам си. Тях вече ги няма.*

Коленичи на земята и облегна лакти на раницата си, заглеждайки се в познатата, но променена обстановка. Кула от ръждясали велосипедни колела, набодени на шип, стоеше пред верандата. Как точно това от всичко, което можеше да оцелее през времето и грабителите, е останало. В деня, в който с баща ѝ преместиха кошерите, за да ги скрият в гората, тя беше маркирала местоположението им със скулптурата, паметник на всичко, което се бяха провалили да опазят.

Докато прокарваше разсеяно пръст по напуканата кожа на калъфа с цигулката, нещо кацна върху гръжката.

Първоначално тя обърка насекомото с отломки, носени от вятъра, но той беше утихнал. Нещо приседна в гърлото ѝ, когато лъскавото жило потрепна.

Пчела.

Кожата ѝ пламна от десетилетното чувство за вина за ролята ѝ в гибелта на последната пчелна колония. Последните по рода си.

Никой не беше виждал медоносна пчела в природата от единайсет години.

И все пак стоеше там. Пчела. Идеална, красива пчела, която ѝ се подиграва. Преследва я.

Apis mellifera*, гласът на баща ѝ прогърмя в съзнанието ѝ.

Земята сякаш се запъна по оста си, докато Саша се взираше в мъхестото тяло и нишковидните антени. Когато пчелата се издигна във въздуха пред нея, жуженето от крилето ѝ раздвижи един избледнял спомен, неуволвим като забравен цвят.

Вибратото бръмчеше в зъбите ѝ, докато пчелата се спускаше, за да мине по кутията на цигулката.

Тя стисна силно очите си в опит да прогони миража, предизвикан от отчаяната ѝ нужда да повярва, че някои пчели са оцелели.

Беше прекарала първите си единайсет години, помагайки на баща си да се грижи за пчелите, и всяка година оттогава се опитваше да забрави хипнотичния звук на това да бъде заобиколена от тях.

Саша не се поддаде по истерията на хората да твърдят, че са забелязвали пчели. Тя знаеше истината.

Пчелите ги нямаше.

Саша се взря в плода на фантазията си, пожелавайки си той да се разсее. Толкова ли бе слаба, че умът ѝ можеше да си измисли пчела, за да успокои празното болезнено пространство в гърдите ѝ?

---

* Латинското наименование на обикновената медоносна пчела. – Б. р.

Омагьосана от невъзможното създание, предизвикано от жега, дехидратация или шок от това да си е у дома, Саша не забеляза мъжа, който излизаше от селската къща.

– Вземи си раницата и се обърни – извика той с пушка на рамото, насочена към гърдите на Саша.

Саша подскочи и събори багажа си.

– Поклонниците вече не са добре дошли тук.

Когато погледна надолу, въображаемата пчела беше изчезнала.

Джули Карик Долтън
Последния пчелар

Превод Валентина Истаткова
Редактор Петя К. Димитрова
Дизайн на корицата Яна Аргиропулос
Коректор Цвета Нинкова
Предпечат Яна Аргиропулос

Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 28,5
ISBN 978-619-164-619-7
Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

След повече от десет години, откакто светът е рухнал, Саша Севърн се завръща в родния си дом с една цел – да открие проучването, което баща ѝ, Последният пчелар, е скрил, преди да бъде арестуван. Там Саша се сблъсква с група хора, заселили се в тихата идилична ферма. Макар първоначално да се чувства застрашена, групата скоро се превръща в нейно новооткрито семейство, като ѝ предлага нещо, което ѝ е липсвало, от както баща ѝ го няма – сигурност и надежда. Може би е време да забрави за заробените във фермата семейни тайни и да помисли за бъдещето.

Но точно когато започва да усяда в новия си живот, Саша вижда невъзможното. Тя зърва медоносна пчела, която се смята за вече изчезнала. Хората, които твърдят, че са забелязали пчели, са заглушавани и осмивани по причини, които Саша не може да разбере, макар да не може да се отърси от чувството, че тази невъзможна пчела е свързана с проучването на баща ѝ. Борбата да разкрие истината може да разбие и без това крехката ѝ сигурност, както и да заплаши живота на новите ѝ приятели – а може и да спаси всички.

„Последния пчелар“ е история за почитането на семейството, изследването на истината, противопоставяща се на силата, и за триумфа на надеждата пред лицето на отчаянието.

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 646197

www.enthusiastr.bg